

FILIEP BATAILLIE

Adem

WILLEMS UITGEVERS

Teksten: Filiep Bataillie
Coverontwerp: Joren Thys
Coverfoto: Louis Bataillie
Foto's: Heidi Rombouts, Louis Bataillie, Filiep Bataillie,
Liesbeth Plingers, Kirsten Verwimp
Nieuwsflashes: Kristof Durt

Een project van WIL.T voor © Willems Uitgevers,
Noorderwijk, 2021

<https://boeken.cafe>

ISBN 978 949 3242 371
Depot D/2021/13.616/37

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Voor Maryse

Proloog

Hoewel ik taal erg belangrijk vind en je volgens mij niet genoeg boeken kunt lezen in je leven, ben ik er nooit toe gekomen om een verhaal te schrijven. Daar was tot dusver een goede reden voor: ik had geen verhaal. Wellicht heb ik een hoop interessante dingen beleefd, maar niets leek mij belangrijk genoeg om te vertellen. Verder dan een blog, een speech of een wetenschappelijk artikel was ik niet geraakt.

De Covid-crisis bracht hier verandering in. Ik werd in de eerste twee maanden overspoeld door een golf van emotie, chaos, oorlog, angst, dreiging, waanzin, verdriet, geluk ... Toen ik dat helemaal beleefd, doorleefd en zelfs overleefd had, was er plots wel een verhaal, een verhaal dat bewaard moest blijven. Over wat mij, u en de rest van de wereld in die heftige periode overkomen is.

Het verhaal was in eerste instantie een monoloog die ik in het najaar van 2021 verschillende keren heb opgevoerd. Frans en Bart overtuigden me ervan dat mijn verhaal ook een boek verdiende. Bedankt daarvoor, jongens. Alle namen, feiten en emoties in dit boek berusten op waarheid. Niets is verzonnen. De sleutelmomenten heb ik zo precies mogelijk proberen te reconstrueren, met de hulp van mijn geheugen, honderden e-mails en tal van berichten. Het is het verhaal van het ziekenhuis waar ik werk, maar net zo goed dat van vele andere ziekenhuizen, zo verzekerden collega's mij. En het is natuurlijk ook een ode aan 'de zorg'. Woorden schieten tekort om al die zorgverleners te bedanken. Hopelijk lees je dit boek in één adem uit en word je meegesleept door de emoties en de gebeurtenissen, zoals het publiek in de zalen. Laten we dit verhaal in elk geval nooit vergeten.

1

Wij wisten van niks toen de wereld ontplofte.

Wij zaten in Cailhavel, een dorpje in de Languedoc, aan de voet van de Pyreneeën. Negenenveertig inwoners, terwijl ik dit schrijf alleszins. Enkele boerderijen, veel wijngaarden. Een dorpsfeest als in een oude film van Fernandel, met grote lange tafels op het marktpleintje, lekker eten, de beste wijn, vrolijke muziek en oprechte feestvreugde. En natuurlijk de prachtige omgeving: een glooiend landschap, even mooi als in Toscane. De kastelen van de Katharen, lang geleden gebouwd op prachtige plekken, nu stille getuigen van een rijke geschiedenis. Of die illusie moeten de op elkaar gestapelde stenen ons toch geven.

Wij, dat waren Maryse en ik, een vriendin en zes vrienden. Ik had ze zo zot gekregen om mee te gaan werken in het huis dat we ginder gekocht hebben. Driehonderd jaar oud, het dak en de ramen waren al vervangen, maar de badkamer en de slaapkamer op de eerste verdieping waren aan vernieuwing toe en we wilden in dezelfde tijd ook de balken en vloer vervangen. Het 'werkske' waarvoor ik het gezelschap had opgetrommeld, zou normaal een maand of twee in beslag nemen. Wij gingen het regelen in acht dagen. Acht dagen afzondering van de buitenwereld met enkele gemeenschappelijke doelen: het werk afmaken, ons amuseren, goed eten en 's avonds genieten van een glas wijn. Languedoc wijn uiteraard. Loodzwaar, maar o zo deugddoend. Ik heb die mannen echt afgejaagd. Ze zijn allemaal vermoeid en met

pijnlijke gewrichten van hun ‘vakantie’ teruggekeerd. Ik wist toen al dat ik ze een week later zou terugzien op mijn consultatie.

Het plan was eerst om het huis aan vakantiegangers te verhuren, maar we hebben daar nooit werk van gemaakt. Als vrienden het vragen, spreken we een prijs af en kunnen ze er logeren. Voor de meeste van onze vrienden is het een tweede thuis geworden. Ik denk niet dat we daar ooit gaan wonen. Maar ik kan me wel voorstellen dat we er later drie maanden per jaar gaan verblijven.

In Cailhavel kom ik tot rust. We hebben veel mooie reizen gemaakt, maar daar heb ik geen behoefte meer aan. Ik heb geen *bucket list* van plekken die ik nog moet zien in het leven. Vroeger speelden de zenuwen nog weleens op, als we daar zo een hele week met z'n tweetjes zaten, maar nu vind ik dat zalig. Een beetje in de tuin werken, in het huis prullen, een wijntje drinken...

Joël en ik (en Quibus, de hond) kwamen met de auto, de anderen de volgende dag met het vliegtuig. Na de lange rit besloten we om iets te gaan eten in een restaurantje een dorp verder. Te voet en dat vond de hond een reuze idee. Niet langs de gewone weg. Nee, we wilden en moesten door de wijnvelden gaan, in het donker. Een zaklamp hadden we natuurlijk niet bij. We wisten wel dat er het jaar voordien een paar zware aardverschuivingen waren geweest, door de overvloedige regen. Of dat herinnerden we ons plots toen we verloren liepen. Uiteindelijk belandden we in een

AVENUE
des PYRENEES

café dat werd uitgebaat door Belgen, mensen met wie we intussen bevriend waren geraakt. Daar zijn we natuurlijk blijven plakken. Waarna we op de terugweg nog eens de verkeerde weg insloegen...

De volgende ochtend begonnen Joël en ik met de afbraak van de badkamer. Ik kreeg telefoon van het ziekenhuis in Herentals, het ging over iets banaals. Terwijl ik stond te bellen, deed Joël teken dat ik moest komen kijken. Hij had de lavabo uit de muur getrokken, en zo ook de waterleiding. Het water spoot in de kamer. Loodgieter erbij, een hele toestand. En we waren nog maar pas begonnen.

Maar het was plezant, zeker toen de anderen gearriveerd waren. Zo plezant dat niemand naar tv keek of naar de radio luisterde, laat staan nieuws ging opzoeken via internet. Onze smartphone lag met een lege batterij ergens in een hoek. De wereld kon ons gestolen worden.

Walter kon niet stoppen met werken. Hij was duidelijk de grootste vakman van ons allemaal. Hij ontpopte zich tot meester-gast. Luc, handig en verstandig, door een drukke agenda kon hij maar enkele dagen blijven, maar 's avonds breide hij aan elk glas een extra time. Hij wilde niet weg, want hij voelde de sfeer die er hing en wilde echt helpen de balken leggen, maar vliegtuigen wachten niet. De rug van Roger speelde 's morgens al op, maar Roger deed verder en werd de metser van dienst. Hij nam dit werk van mij over en deed het stukken beter. Joel kreeg pruiken op zijn hoofd. Joel was de positieve van de groep, een mens

met pensioen, een mens met tijd, een stille werker. An en Maryse deden de boodschappen, de catering en probeerden er een beetje de orde in te houden tussen al die mannen. Het leek soms wel een Chirokamp. Op een dag had ik een stuk metaal in mijn oog bij het slijpen – ik droeg inderdaad geen veiligheidsbril – en na een uur pijn negeren voerde An mij naar de dichtstbijzijnde oogarts, op honderd kilometer van Cailhavel, in Toulouse. Louis en Stien, mijn zoon en zijn vriendin, kwamen de ploeg aflossen en wisten van geen ophouden. Ze bleven maar schilderen, en tegels zetten, en...

Jef, mijn huisarts, maakte van de gelegenheid gebruik om zijn kwaliteiten als saxofonist bij te schaven. Hij had zijn instrument meegebracht, om te oefenen. En om ons te wekken, zo bleek. We stonden elke dag om zeven uur op, ook in Cailhavel ontiegelijk vroeg, en Jef stelde voor dat hij 's morgens een deuntje zou spelen om ons zacht uit de slaap te halen. Ik heb een hele dag van Candy Dulfer gedroomd.

Maar de klanken die de volgende dag, stipt om zeven uur, door het huis waarden, kon je bezwaarlijk noten noemen. Dat hoorde zelfs ik. En dat gold ook voor het gejang van Quibus. Heel even dacht ik nog dat hij wilde meezingen, maar het beest smeekte Jef gewoon om ermee op te houden. Niemand die ook maar in de verste verte *Jingle Bells* herkende, want dat was het liedje dat Jef pretendeerde te spelen. Ook de niet-muziekkenners in de groep beseften toen dat Jef nog veel moest leren.

Jef was de eerste die gewaagde van een griepje dat op